

УДК 346.9

С.В. СМОЛА, Інститут економіко-правових досліджень НАН України

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО ОСКАРЖЕННЯ ТА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ

Ключові слова: третейські суди, принцип процесуальної економії, господарське судочинство, процесуальний строк, підсудність

Право кожного будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань є конституційним правом, закріпленим у ст.55 Основного Закону України. Одним із способів реалізації зазначеного права у сфері господарських правовідносин є звернення до третейського суду. Законом України «Про третейські суди» від 11.05.2004 р. № 1701-IV [1] були запровадженні механізми державного судового контролю за діяльністю третейських судів, які полягають у можливості скасування рішень третейських судів компетентними державними судами і в наділенні останніх повноваженнями щодо видачі виконавчих документів на примусове виконання рішень третейських судів.

Законом України Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України щодо оскарження рішення третейського суду та видачі виконавчого документа на примусове виконання рішення третейського суду» від 03.02.2011 р. № 2980-VI «Господарський процесуальний кодекс України (далі – ГПК) було доповнено розділом XIV-1, який вносить провадження у справах про оскарження рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на їх примусове виконання, усунувши ситуацію, за якої розгляд справ цієї категорії фактично регулювався не процесуальним кодексом, як це має бу-

ти, а нормами Закону «Про третейські суди» та інформаційними листами Вищого господарського суду України (далі – ВГСУ).

Як слушно зазначається у літературі, провадження у справах про оскарження рішень третейських судів та про їх примусове виконання у сукупності складають окрему форму судового процесу, завданням якої є забезпечення судового контролю над третейським розглядом, тобто реалізація контрольної функції держави в сфері компетенції судової влади, що виражається в охороні господарським судом прав і свобод учасників відповідних правовідносин, а також у забезпеченні режиму законності [2, с.20].

Проблеми, пов'язані з відносинами державного судового контролю над рішеннями третейських судів серед вітчизняних науковців-юристів, розробляли Ю. Білоусов, Л. Винокурова, Ю. Притика, С. Юлдашев [3–6]. Також наукові дослідження в цій сфері здійснювали російськими правниками С. Курочкіним [2], Д. Фурсовим [7]. З огляду на те, що провадження у справах, пов'язаних з третейським розглядом, реалізуються у повсякденній правозастосовній діяльності господарських судів і за своєю суттю та завданнями істотно відрізняються від позовного провадження і провадження у справах про банкрутство, проблеми правового забезпечення досліджуваних відносин потребують додаткового науково-практичного аналізу, виходячи з основних засад господарського судочинства.

Тому метою статті є дослідження нормативного регулювання та судової практики у підвідомчих господарським судам справах про оскарження рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішень третейських судів в контексті реалізації принципу процесуальної економії господарського процесу, а також вироблення пропозицій щодо удосконалення законодавства у цій сфері правовідносин.

Розв'язання суперечок у сфері господарських правовідносин шляхом розгляду справ в державних судових органах визнається ефективним і основним способом вирішення спо-

рів. Альтернативою в цьому сенсі виступає третейський розгляд, який, будучи найдревнішою формою розв'язання майнових та немайнових спорів [7, с.5], являє собою вид недержавної юрисдикційної діяльності і відповідно до ст.2 Закону «Про третейські суди» є процесом вирішення спору і прийняття рішення третейським судом. Водночас здійснення третейськими судами юрисдикційної діяльності неможливе без участі держави хоча б у силу того, що саме існування третейських судів, нормативне визначення їх функцій, видів, повноважень неможливе поза межами держави.

Один із напрямків, за яким держава забезпечує свою участь у правовідносинах третейського розгляду, пов'язаний з залученням до цього процесу органів державної судової влади. У сучасних правових системах форми участі державних судів у відносинах, що виникають у зв'язку з третейським розглядом спорів, можна розподілити за такими основними напрямками: визначення компетенції третейського суду; визначення дійсності третейської (арбітражної) угоди; участь державних судів у формуванні складу третейського суду; вжиття забезпечувальних заходів; скасування рішень третейських судів; примусове виконання рішень третейських судів [2, с.7].

Аналізуючи чинне законодавство України, можна дійти висновку, що наразі серед перелічених вище форм участі державних судів у третейському розгляді в національній правовій системі реалізуються не всі з них, а лише визначення дійсності третейської угоди, скасування та примусове виконання рішень третейських судів. Питання дійсності, тобто законності, третейських угод за законодавством України вирішуються шляхом розв'язання судом відповідного спору в позовному провадженні. Водночас участь державних судів у третейському розгляді за напрямками скасування рішень третейських судів та їх примусового виконання є проявом функції судового контролю [2, с.13], яка реалізується в межах господарського судочинства.

Окреслюючи коло справ, обумовлених третейським розглядом, які віднесені до ком-

петенції державних господарських судів, слід звернутися до приписів ГПК, зокрема до норми, закріпленої в ч.4 ст.2 цього Кодексу, відповідно до якої господарський суд розглядає справи про оскарження рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішень третейських судів, утворених відповідно до Закону України «Про третейські суди». На думку автора, дану норму більш доречно було б закріпити в ст.12 ГПК, оскільки саме ця стаття визначає справи, підвідомчі господарським судам.

Процесуальні норми, які встановлюють презумпцію дійсності рішення третейського суду, визначають суб'єктний склад учасників, порядок провадження у справах про оскарження рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішень третейських судів, повноваження господарського суду за наслідками розгляду та інші особливості провадження у цих справах містяться в розділі XIV-1 ГПК і складають зміст цих проваджень. Крім того такі процесуальні норми містить і Закон «Про третейські суди». Аналіз вказаних процесуальних норм дозволяє констатувати, що реалізація принципу процесуальної економії господарського процесу знаходить свій прояв, зокрема: у неможливості перегляду рішення третейського суду по суті; в умовах реалізації права на звернення до господарського суду з відповідною заявою (суб'єктний склад заявників, підвідомчість і підсудність справи, процесуальні строки тощо); а також у скасуванні рішення третейського суду та відмові в приведенні його до примусового виконання у виключних випадках з підстав, встановлених ГПК та Законом «Про третейські суди».

Відповідно до ч.2 ст.51 Закону «Про третейські суди» рішення третейського суду може бути оскаржене сторонами, третіми особами, а також особами, які не брали участь у справі, у разі якщо третейський суд вирішив питання про їх права і обов'язки, до компетентного суду відповідно до встановлених законом підвідомчості та підсудності справ. У частині визначення кола суб'єктів права на

оскарження рішення третейського суду приписи цієї норми дублюються у ч.1 ст.122-1 ГПК, де зазначено, що сторони, треті особи, а також особи, які не брали участь у справі, у разі якщо третейський суд вирішив питання про їх права і обов'язки, мають право звернутися до господарського суду із заявою про скасування рішення третейського суду. Стосовно суб'єктів права звернення до господарського суду у справах про видачу виконавчого документа на примусове виконання третейського рішення ГПК в ч.1 ст.122-7 передбачає, що це питання розглядається за заявою особи, на користь якої прийнято рішення третейським судом.

Визначаючи, який саме державний суд (загальний чи господарський) буде компетентним щодо розгляду справ про оскарження та примусове виконання того чи іншого рішення третейського суду, пленум ВГСУ у пп.6.1.1 пп.6.1 п.6 постанови від 26.12.2011 р. № 18 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції» [8], пропонує виходити з вимог ст.15 Цивільного процесуального кодексу України та ст.ст.1, 12 ГПК. Тобто, фактично пропонується виходити з того, що компетентним буде той державний суд, до підвідомчості якого була б віднесена справа, розглянута третейським судом, якби її розгляд здійснювався державним судом. Наслідки неправильного визначення підвідомчості у цих категоріях справ на стадії прийняття заяви до розгляду полягають у відмові прийняття такої заяви на підставі п.1 ч.1 ст.62 ГПК, а якщо провадження у справі вже порушено – у його припиненні у зв'язку з тим, що дане питання не підлягає вирішенню в господарських судах України. Так, ВГСУ постановою від 20.01.2011 р. у справі № 11/518-2007 про оскарження рішення третейського суду скасував акти першої та апеляційної інстанцій і припинив провадження у справі на підставі п.1 ч.1 ст.80 ГПК, вказавши, що спір між юридичною особою та фізичною особою не підлягає розгляду в господарських судах України відповідно до встановленої законом підвідомчості,

тому місцевий господарський суд не є компетентним судом у даній справі [9].

Визначення компетентного суду, наведене в ст.2 Закону «Про третейські суди», містить у своєму складі вказівку, що це державний місцевий суд (загальний чи господарський) за місцем розгляду справи третейським судом. Водночас у ст.30 цього ж Закону розкривається зміст поняття «місце проведення третейського розгляду» та вказується, що для постійно діючого третейського суду ним є місцезнаходження цього третейського суду, а для третейського суду для вирішення конкретного спору воно визначається третейською угодою. Крім того, в ч.2 ст.122-1 ГПК чітко вказано, що заява про скасування рішення третейського суду подається до господарського суду за місцем розгляду справи третейським судом, а ч.2 ст.122-7 ГПК передбачає, що заява про видачу виконавчого документа про примусове виконання рішення третейського суду подається до господарського суду за місцем проведення третейського розгляду. Необхідно відзначити, що місцезнаходженням постійно діючого третейського суду є абсолютно конкретна адреса, зазначена у свідоцтві про його державну реєстрацію, яке видається органами юстиції відповідно до наказу Міністерства юстиції від 02.08.2004 р. № 75/5 «Про затвердження зразка свідоцтва про реєстрацію постійно діючого третейського суду» [10].

Таким чином, можна дійти висновку, що територіальна підсудність справ про скасування рішення третейського суду у випадку, коли йдеться про оскарження рішення постійно діючого третейського суду, визначається адресою, зазначеною у свідоцтві про реєстрацію цього постійно діючого третейського суду, а у випадку оскарження рішення третейського суду *ad hoc* – адресою місця третейського розгляду зазначеною в третейській угоді. З практичної точки зору цей висновок можна втілити в рекомендацію місцевим господарським судам при розгляді справ про скасування рішень третейських судів та про їх примусове виконання вимагати від постійно діючих третейських судів та до-

лучати до матеріалів справи копію свідоцтва про реєстрацію.

Слід зазначити, що правила процесуальної економії господарського процесу дотримуються і при визначенні строків, в межах яких можливе подання до місцевого господарського суду заяв про скасування та примусове виконання рішення третейського суду. Відповідно до частин 2, 3 ст.122-1 ГПК, заява про скасування рішення третейського суду подається до господарського суду протягом трьох місяців з дня прийняття рішення третейським судом, а особами, які не брали участь у справі, у разі якщо третейський суд вирішив питання про їх права і обов'язки, – протягом трьох місяців з дня, коли вони дізналися або повинні були дізнатися про прийняття рішення третейського суду. При цьому заява, подана після закінчення цього строку залишається без розгляду, якщо господарський суд за заявою особи, яка її подала, не знайде підстав для поновлення строку, про що постановляється ухвала. Зі змісту частин 2, 3 ст.122-7 ГПК випливає, що для звернення з заявою про видачу виконавчого документа на примусове виконання рішення третейського суду встановлений трирічний строк, перебіг якого починається з дня прийняття рішення третейським судом. Як і строк для подання заяви про оскарження третейського рішення він є процесуальним і може бути поновлений господарським судом. Вирішуючи питання про можливість поновлення пропущеного строку, господарський суд має керуватися приписами ст.53 ГПК і встановлювати поважність причин пропуску строку. Слід зазначити, що відповідно до позиції, визначеної в пп.6.1.2 пп.6.1 п.6 постанови пленуму ВГСУ від 26.12.2011 р. № 18 можливість поновлення цих строків з ініціативи господарського суду не передбачається [8]. Також слід звернути увагу на невідповідність термінології, вживаної в ст.53 ГПК, тій, що вживається в розділі XIV-1 ГПК. Якщо в першому випадку йдеться про «відновлення» процесуальних строків, то в другому вживається термін «поновлення». Ця непослідовність хоч і не має принципового значення для

практики правозастосування, на нашу думку, все одно є неприпустимою в акті рівня кодифікованого закону, яким є ГПК.

Процесуальні норми, які визначають порядок діяльності господарського суду першої інстанції при розгляді заяв про скасування рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на їх примусове виконання, зведені в розділ XIV-1 ГПК. Водночас зі змісту положень вказаного розділу вбачається, що вміщені в ньому норми врегульовують порядок провадження у справах даної категорії не в повному обсязі, а здебільшого встановлюють особливості судочинства, обумовленого третейським розглядом. При цьому розділ XIV-1 ГПК не містить власних приписів, які б визначали порядок дій учасників процесу з розгляду даної категорії справ при вирішенні питань, не охоплених нормами вказаного розділу. Це стосується, зокрема, питань відводу судді, процесуального правонаступництва, участі прокурора, доказування тощо. У зв'язку з цим у ч.5 ст.122-4 ГПК передбачено, що справа про оскарження рішення третейського суду розглядається господарським судом за правилами, встановленими для розгляду справи судом першої інстанції, з особливостями, встановленими цим розділом.

Вважаємо, що такий підхід не вирішує вказану проблему, оскільки розгляд місцевим господарським судом справ, обумовлених діяльністю третейських судів, також є нічим іншим як розглядом справи судом першої інстанції. Тому пропонуємо в даному випадку законодавчо закріпити, що розгляд справ про скасування та примусове виконання рішень третейських судів здійснюється місцевим господарським судом за правилами позовного провадження, з урахуванням особливостей, встановлених розділом XIV-1 ГПК.

Відповідно до ч.1 ст.122-4 ГПК судовий розгляд справи про скасування рішення третейського суду здійснюється суддею одноособово протягом одного місяця з дня надходження до господарського суду відповідної заяви. Метою судового розгляду у цій категорії справ є встановлення в судовому засіданні

наявності або відсутності підстав для скасування рішення третейського суду. При цьому господарський суд не обмежений доводами заяви про скасування рішення третейського суду якщо під час розгляду справи будуть встановлені інші підстави для скасування рішення третейського суду, визначені ст.122-5 ГПК, ніж ті які наведені в заяві.

Відповідно до ст.122-9 ГПК справа за заявою про видачу виконавчого документа на примусове виконання рішення третейського суду розглядається суддею одноособово протягом п'ятнадцяти днів з дня її надходження до господарського суду в судовому засіданні з викликом сторін. При розгляді справи в судовому засіданні господарський суд встановлює наявність чи відсутність підстав для відмови у видачі виконавчого документа на примусове виконання рішення третейського суду, передбачених статтею 122-10 ГПК. При цьому у відповідності до пп.6.2.6 пп.6.2 п.6 постанови пленуму ВГСУ від 26.12.2011 р. № 18 господарський суд перевіряє наявність чи відсутність підстав для відмови у такій видачі незалежно від доводів сторін [8]. Законодавцем у ч.4 ст.122-9 ГПК також передбачено, що провадження у справі про видачу виконавчого документа має бути зупинено на підставі ст.79 ГПК до набрання законної сили ухвалою суду за наслідками розгляду справи про скасування рішення третейського суду, про примусове виконання якого подана заява.

Наявність строків у нормах права надає визначеності у реалізації суб'єктами правовідносин своїх прав та обов'язків. З настанням або закінченням відповідного строку пов'язане виникнення, зміна чи припинення правовідносин. Необхідність встановлення процесуальних строків впливає з вимог ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р., відповідно до якої кожна особа має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, створеним відповідно до закону.

Слід зазначити, що господарсько-процесуальне законодавство України, на відміну

від цивільного та адміністративного процесів, не містить такого поняття, як розумний строк розгляду справи. З цього приводу Вищий господарський суд України в п.25 Інформаційного листа від 29.09.2009 р. № 01-08/530 «Про деякі питання, порушені у доповідних записках господарських судів України у першому півріччі 2009 року щодо застосування норм Господарського процесуального кодексу України» [11] на запитання, як розуміти вживане у ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод поняття «розгляд... справи упродовж розумного строку», дав таку відповідь. Стосовно діяльності господарських судів України зазначене поняття слід розуміти насамперед як необхідність дотримання установлених процесуальним законом строків вирішення спору, розгляду апеляційних і касаційних скарг, заяв про перегляд за нововиявленими обставинами, інших заяв та звернень, для яких ГПК встановлено строки їх розгляду (вирішення) судом.

Сучасні міжнародні стандарти в галузі господарського судочинства вимагають від кожної держави створення нових ефективних засобів та належних умов реалізації права особи на справедливий і відкритий розгляд справи упродовж «розумного строку», на доступ до правосуддя. Одними з правових засобів, що сприяють цьому, є насамперед принципи господарського процесу і серед них принцип процесуальної економії зокрема. З огляду на розробку нового господарсько-процесуального законодавства України, в якому доступ до правосуддя впродовж «розумних строків», реалізація права окремих суб'єктів процесу на розгляд клопотань, скарг та справи загалом без невиправданої затримки мають бути врегульовані оптимально та з урахуванням європейських стандартів, проблема процесуальної економії набуває значної ваги. При цьому, слід зауважити, що принцип процесуальної економії, який діє на всіх стадіях господарського процесу, за своїм змістом не повинен зводитись лише до економії часу, але й охоплювати мінімальне, разом із тим оптимальне використання сил та засобів з одноча-

сним забезпеченням правильного застосування закону.

Враховуючи вищенаведене, вважаємо за доцільне закріпити у господарсько-процесуальному законодавстві України норму наступного змісту: «Розумним визнається найкоротший строк розгляду справи, достатній для надання своєчасного судового захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав та законних інтересів осіб, які беруть участь у справі». Стосовно процесуальних строків проваджень у справах про оскарження та примусове виконання рішень третейських судів, вважаємо необхідним встановити у ГПК, що відповідна справа (заява) розглядаються суддею протягом розумного строку, при цьому граничними вважати ті строки, які зараз встановлені ГПК для даних категорій справ (тобто, один місяць та п'ятнадцять днів відповідно).

Підсумовуючи вищенаведене, можна зробити наступні висновки. По-перше, господарське судочинство у справах про оскарження рішень третейських судів та про їх примусове виконання є формою реалізації функції контролю з боку державних господарських судів за діяльністю органів третейської юрисдикції з метою охорони прав і свобод учасників цих правовідносин та забезпечення режиму законності. З урахуванням вищевикладеного, вважаємо за потрібне доповнити ГПК приписами, згідно з якими провадження у справах про оскарження рішень третейських судів та у справах про їх примусове виконання має здійснюватись за правилами позовного провадження, з урахуванням особливостей, встановлених розділом XIV-1 ГПК.

По-друге, аналіз норм ГПК свідчить, що реалізація принципу процесуальної економії господарського процесу знаходить свій прояв у: неможливості перегляду рішення третейського суду по суті; умовах реалізації права на звернення до господарського суду з відповідною заявою (йдеться про суб'єктний склад заявників, підвідомчість і підсудність справи, процесуальні строки тощо); а також у скасуванні рішення третейського суду та відмові в приведенні його до примусового виконання у

виключних випадках з підстав, встановлених ГПК та Законом «Про третейські суди». При цьому, підвідомчість справ, пов'язаних з третейським розглядом, господарським судам реалізується через поняття «компетентного» суду і потребує розмежування від підвідомчості загальних судів. Розв'язання цієї проблеми в основному здійснюється за рахунок роз'яснень вищих судових інстанцій, що обумовлене недостатнім рівнем законодавчого врегулювання. Водночас, питання територіальної підсудності справ про скасування рішень третейських судів та про їх примусове виконання законодавчо чітко врегульовані. Стосовно процесуальних строків, які встановлені законом для оскарження та примусового виконання рішень третейських судів, вважаємо необхідним, з огляду на вимоги процесуальної економії, встановити у ГПК, що відповідна справа розглядається суддею протягом розумного строку, при цьому граничними слід вважати ті строки, які зараз встановлені ГПК для даних категорій справ.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про третейські суди» : від 11.05.2004 р., № 1701-IV // ВВР України. – 2004. – № 35. – Ст. 412.
2. Курочкин С. А. Государственные суды в третейском разбирательстве и международном коммерческом арбитраже / Курочкин С. А. – М. : Волтерс Клувер, 2008. – 296 с.
3. Закон України «Про третейські суди» : науково-практичний коментар / за заг. ред. Ю. В. Білоусова та П. В. Куфтирева. – К. : Правова єдність, 2008. – 432 с.
4. Винокурова Л. Аналіз законодавчих ініціатив щодо правового регулювання оспорювання рішень третейських судів / Винокурова Л. // Юридична Україна. – 2011. – № 1. – С. 76–84.
5. Притика Ю. Д. Закон України «Про третейські суди» : науково-практичний коментар / Ю. Д. Притика. – К. : Ін Юре, 2005. – 200 с.
6. Юлдашев С. О. Правове регулювання третейського розгляду господарських спорів:

автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. юрид. наук : спец. 12.00.04 / С. О. Юлдашев [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/ard/2006/06ysorgs.zip>.

7. Фурсов Д. А. Третейские суды: пределы легитимности их решений : учебное пособие / Фурсов Д. А. – М. : Статут, 2009. – 152 с.

8. Постанова пленуму Вищого господарського суду України «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції» : від 26.12.2011 р., № 18 // Вісник господарського судочинства. – 2012. – № 1.

9. Постанова Вищого господарського суду України : від 20.01.2011 р. у справі № 11/518-

2007 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/13651320>.

10. Наказ Міністерства юстиції України «Про затвердження зразка свідоцтва про реєстрацію постійно діючого третейського суду» : від 02.08.2004 р., № 75/5 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 31. – Ст. 2085.

11. Інформаційний лист Вищого господарського суду України «Про деякі питання, порушені у доповідних записках господарських судів України у першому півріччі 2009 року щодо застосування норм Господарського процесуального кодексу України» : від 29.09.2009 р., № 01-08/530 // Вісник господарського судочинства. – 2009. – № 6.

Смола С. В. Проблемні питання господарського провадження у справах про оскарження та примусове виконання рішень третейських судів / С. В. Смола // Форум права. – 2013. – № 3. – С. 602–608 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2013_3_99.pdf

Аналізуються особливості провадження у справах про оскарження рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішень третейських судів. Досліджуються питання підвідомчості та підсудності господарським судам справ, пов'язаних з третейським розглядом, процесуальні строки судового розгляду таких справ, а також вироблено пропозиції щодо удосконалення господарсько-процесуального законодавства в контексті реалізації принципу процесуальної економії господарського процесу.

Смола С.В. Проблемные вопросы хозяйственного производства по делам об обжаловании и принудительном исполнении решений третейских судов

Анализируются особенности производства по делам об обжаловании решений третейских судов и о выдаче исполнительных документов о принудительном исполнении решений третейских судов. Исследуются вопросы подведомственности и подсудности хозяйственным судам дел, связанных с третейским рассмотрением, процессуальные сроки судебного рассмотрения таких дел, а также выработаны предложения по усовершенствованию хозяйственно-процессуального законодательства в контексте реализации принципа процессуальной экономии хозяйственного процесса.

Smola S.V. Problem Questions of Economic Production are in Matters about an Appeal and Forced Execution of Decisions of Courts of Arbitration

The features of production are analyzed in matters about the appeal of decisions of courts of arbitration and about delivery of executive documents about the forced execution of decisions of courts of arbitration. The questions of jurisdiction and cognizance are probed to the economic courts of businesses, related to arbitration consideration, judicial terms of judicial consideration of so goes the world, and also mine-out suggestion on the improvement of economic legal procedural legislation in the context of realization of principle of judicial economy of economic process.